

Scheiner Júlia És Aladár

Itt én vagyok a képen a második férjemmel, Scheiner Aladárral. Ez a kép otthon készült a lakásunkban, ahol most is élek. Tulajdonképpen Aladáré volt a lakás. Körülbelül valamikor az esküvőnk után készülhetett a kép, az 1970-es évek végén. Hátul, a szekrény tetején látszanak a sábeszi gyertyatartók, amiket aztán, az idők folyamán szép lassan elosztogattam. Nem szerettem, olyan nagyok voltak. Aladárt nagyon rég ismertem. Én voltam Aladárnak a harmadik felesége. Róth Magda, Magdus egy úri, finom és nagyon édes asszony volt a második felesége. Ő Temesvárról származott, az apja vasúti mérnök volt. Ő is háromszor volt férjnél. Aladár a deportálás után vette feleségül, harminc évig voltak együtt. Magdus is 1977-ben halt meg, Jenő halála után hat héttel. Egyszer, amikor lementem ebédelni, útközben találkoztam Aladárral. 'Hova mész?' Mondom: 'Megyek ebédelni.' Azt mondja: 'Jöhetek én is?' Sose felejttem el, ebéd után azt mondta nekem, hogy ő nagyon jól tudja, hogy most nem aktuális, és nem szép, hogy ezt most mondja, de ő meg kell mondja, hogy amennyiben egyszer arra gondolok, hogy férjhez megyek, jussak neki eszébe. Fel voltam háborodva, hogy hogy lehet ilyent mondani, amikor nemrég halt meg az én férjem is meg az ő felesége is. Aladár az 1960-as években került a marosvásárhelyi hitközséghez, biztos már előtte volt valami kapcsolata a hitközséggel, ha őt hívták, hogy legyen az elnök. Már elnök volt, mikor én 1978-ban hozzámentem. Húsz évig volt elnök. Nagyünnepekkor ő korábban ment el a templomba, én később mentem, de ez nem volt soha probléma. Aladár egyáltalán nem szólt bele, hogy vallásos vagyok-e vagy sem, ami nagyon jó volt, mert én nagyon gyenge eresztés voltam zsidó szempontból. Sosem volt kóser háztartásom, akkor sem, amikor ő a hitközségnek az elnöke volt. De Magdusnál se volt, az előző feleségénél. Az egyedüli dolog, amit csináltunk, hogy ünnepkor elmentünk templomba. Aladár természetesen többször ment, és azonkívül ott volt állandóan a hitközség irodájában. Hosszúnapi [Jom Kipur] azért böjtöltünk. Dacára annak, hogy csak hetven évesig kell böjtölni, azután csak egy fél napot kell, az uram betartotta. Én is böjtöltem. Hosszúnapi még a lágerben is kiböjtöltem. Hogy szidtak az ismerőseim, a barátaim -- mert akkor véletlenül olyan lehetőség volt, hogy tudtunk enni --, hogy nem eleget böjtölünk, még most is

böjtölök. Mondtam, hogy én böjtölök. Mikor hazajöttünk, akkor Andris öcsém az első ünnepen azt kérdezte, hogy 'Te böjtölsz?'. 'Igen -- mondtam --, a szüleim emlékére mindig fogok böjtölni.' Azt mondta, hogy akkor ő is, különben nem böjtölt volna. Sőt az első uram, aki nemigen böjtölt, még ő is böjtölt, miután megismerkedtünk. Amikor Aladár nyolcvan éves lett, 1984-ben, lemondott -- én nem hagytam békét, hogy mondjon le. Ő volt az, aki Moses Rosen főrabbinál erősködött, hogy Sauber Bernát legyen az új elnök, mert ő volt az egyetlen, aki értett is ehhez. [Jelenleg -- 2002-ben -- is Sauber Bernát a hitközség elnöke Marosvásárhelyen. A Centropa vele is készített interjút. -- A szerk.]